

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Tdo/6/2016                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 5306010235                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 23.03.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Kostolanská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:5306010235.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 23. marca 2016 v trestnej veci obvineného L. Z. , pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mareka Belku, LL.M, advokáta v Čadci, proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 9. apríla 2014, sp. zn. 2T/70/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 13. mája 2014, sp. zn. 1To/30/2014, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného L. Z. sa o d m i e t a .

### Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Čadca z 28. júla 2009, sp. zn. 2T/70/2006, bol uznaný obvinený L. Z. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, zločinu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 12. apríla 2006 v čase okolo 13.00 hod na Matičnom námestí pred Domom kultúry v Čadci, okres Čadca pristúpil k B. G., ktorému najprv vulgárne nadával a následne od tohto začal pýtať peniaze, keď mu však B. G. povedal, že mu žiadne peniaze nedá, tak vytiahol z vrečka nôž, ktorý držal v ruke a mieril ním B. G. na oblasť brucha, pričom tomuto povedal, že ak mu nedá peniaze, tak ho na mieste rozreže, ureže mu hlavu a porozhadzuje ho po celom námestí, že už v minulosti niekomu odrezal hlavu a bol za to v base, na čo mu B. G. v obave vyhrážok dal 1 000 Sk.

2/ dňa 28. apríla 2006 v čase okolo 21.00 hod. v herni VIX na ul. Palárikovej v Čadci, okres Čadca sa stretol s B. G., ktorý od neho pýtal späť svoje peniaze, na čo reagoval tak, že B. G. povedal, aby išiel von, že ho dobije, vyhrážal sa mu bitkou a napokon prišiel za ním do priestorov toaliet, kde sa B. G. vyhrážal, že ho zabije, pričom mu dával päste k tvári,

3/ dňa 15. mája 2006 v čase okolo 16.00 hod. na ulici Malej pri obchodnom dome Terno v Čadci, okres Čadca spoločne s ďalšou nezistenou osobou oslovil V. H., nar. XX. F. XXXX, ktorého požiadal, aby s

nimi išiel do parku na Matičnom námestí pri Dome Kultúry v Čadci, následne sa spoločne presunuli do parku, kde pristúpil k V. H., od ktorého začal pýtať peniaze, keď mu však H. povedal, že mu žiadne peniaze nedlží a žiadne peniaze nemá, tak ho začal udierať päsťami do tváre, pričom následkom úderov spadol V. H. na zem, kde ho L. Z. opakovane kopal do chrbta a ďalšia osoba ho kopala do hrudníka, potom keď V. H. upadol do bezvedomia, tak mu z náprsného vrečka košeľe zobrali čiernu koženú peňaženku s finančnou hotovosťou 4 000 Sk, čím mu spôsobili škodu v uvedenej sume a zároveň svojim konaním spôsobili V. H. zranenia: pomliaždenie hlavy v oboch temenných oblastiach, otras mozgu a pomliaždenie hrudníka s troma podkožnými krvnými výronmi a pásovými plošnými odreninami v oblasti chrbta, ktoré si vyžadujú práceneschopnosť v trvaní 10 - 14 dní.

Za to mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, tiež § 38 ods. 2, § 38 ods. 7 Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obvineného povinnosťou nahradiť poškodenému B. G.kodu v sume 1 000 Sk a poškodenej W. N.kodu v sume 4 000 Sk.

Proti rozsudku podal odvolanie L. Z., ktoré bolo zamietnuté uznesením Krajského súdu v Žiline 3. novembra 2009, sp. zn. 1To/121/2009.

Dňa 19. decembra 2012 podal obvinený L. Z. návrh na obnovu konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Okresný súd Čadca na verejnom zasadnutí 11. septembra 2013 uznesením, sp. zn. 3Nt/11/2012, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o návrhu na povolenie obnovy konania tak, že obnovu konania povolil a zrušil výrok o treste.

Po povolení obnovy konania Okresný súd Čadca rozsudkom z 9. apríla 2014, sp. zn. 2T/70/2006, opätovne rozhodol tak, že obvinenému L. Z. pri nezmenenom výroku o vine uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona; s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 7 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený L. Z..

Krajský súd v Žiline uznesením z 13. mája 2014 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného L. Z. zamietol.

Obvinený L. Z. písomným podaním zo 7. októbra 2015 (doručeným Okresnému súdu Čadca 12. októbra 2015) podal dovolanie proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 9. apríla 2014, sp. zn. 2T/70/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 13. mája 2014, sp. zn. 1To/30/2014.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/ Trestného poriadku.

Obvinený L. Z. v dovolaní dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS. 106/2011, ktorý nález bol dôvodom na povolenie obnovy konania v prospech obvineného. Súd pri ukladaní trestu v konaní po povolení obnovy konania nepoužil tzv. asperačnú zásadu a uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, pričom pri určení výmery trestu odňatia slobody v čase rozhodovania vychádzal z upravenej trestnej sadzby vo výmere 7 až 16 rokov.

Podľa názoru obvineného uložený trest je nespravodlivý a neprimerane vysoký. Súd neodôvodnil dostatočným spôsobom, prečo obvinenému uložil opätovne trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

V tejto súvislosti súd poukázal na predchádzajúce odsúdenia obvineného. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obvinený v ňom má 7 záznamov. Posledný záznam je v prejednávanej veci. V prípade odsúdenia z 13. januára 1993 sa na obvineného hľadí, akoby nebol odsúdený, v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia sa osvedčil (1T/491/1992). V prípade odsúdenia z 29. mája 1996, od výkonu tohto trestu vo výmere 2 rokov uplynula doba viac ako 15 rokov. Trest vykonal 16. augusta 1998, pričom skutok spáchal vo veku blízkom veku mladistvých. U odsúdenia z 12. marca 2002 (4T/165/1998) bolo u obvineného upustené od potrestania vzhľadom na odsúdenie zo 14. októbra 1999 (3T/415/1998). U odsúdenia z 8. marca 2005, kedy mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody so skúšobnou dobou sa osvedčil 3. marca 2010. Pokiaľ ide o odsúdenie z 5. apríla 2008, bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody, pričom v skúšobnej dobe sa osvedčil. Od 20. mája 2000 nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Súd neprihliadol na tú skutočnosť, že z pôvodného trestu odňatia slobody vo výmere 12 rokov obvinený vykonal už viac ako 6 rokov.

Podľa obvineného nepreskúmateľné je odôvodnenie rozsudku v časti, kde procesný súd uvádza, že je osobou, ktorá sa nevie, alebo nechce bez problémov začleniť do spoločnosti. Vo výkone trestu odňatia slobody bol disciplinárne potrestaný, ale nie za nevhodné správanie, ale kvôli tetovaniu.

Obvinený ďalej uviedol, že v prípade prepustenia na slobodu bude pracovať a starať sa o maloletú dcéru, ktorá je v detskom domove.

Súd nevzal do úvahy ani skutočnosť, že skutky, za ktoré bol odsúdený, mali byť spáchané pred viac ako 8 rokmi. Trest nemá byť len odplatou spoločnosti za trestnú činnosť. Trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj rozsudok prvostupňového súdu a súčasne, aby prikázal Okresnému súdu Čadca, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca (ďalej len „prokurátor“), ktorý v písomnom podaní zo 16. novembra 2015 uviedol, že s podaným dovolaním sa nemôže stotožniť a považuje ho za absolútne irrelevantné a právne nezmyselné.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, teda že trest je uložený mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu prokurátor uviedol, že námietky obvineného nemajú oporu v zabezpečených dôkazoch a ide v podstate len o mylný názor obvineného. Je zrejmé, že prvostupňový súd ustálil, a to pri eliminácii asperačnej zásady, trestnú sadzbu v rozmedzí od 7 rokov do 16 rokov. Podľa prokurátora, ak by súd v pôvodnom konaní na zrušenú asperačnú zásadu neprihliadal, musel by obvinenému ukladať trest s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona (menovaný opätovne spáchal zločin), keďže v pôvodnom konaní práve pre asperačnú zásadu použil ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona. Pri existencii príťažujúcich okolností v zmysle § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, tiež pri absencii poľahčujúcich okolností ako aj s prihliadnutím na ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona (odsúdenie pre tri skutky, pre zločin aj prečin), tiež ustanovenie § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, je možné vyvodiť záver, že aj pri eliminácii asperačnej zásady by súd v pôvodnom konaní musel obvinenému ukladať trest v rozpätí od deväť a pol roka do šestnásť rokov. V oboch prípadoch teda pri súdom určenom rozpätí trestnej sadzby v rozmedzí od 7 rokov do 16 rokov, ako aj pri vyššie uvedenom rozpätí trestnej sadzby podľa názoru prokurátora je zrejmé, že súdom uložený trest (12 rokov) je v rámci zákonnej trestnej sadzby. Obvinený môže namietať len nezákonne uložený trest mimo hraníc trestnej sadzby, prípadne neprípustný trest, nie však voľnú úvahu súdu pri ukladaní trestu a hodnotenie svojej osoby, pokiaľ je trest uložený v rámci zákonom určenej trestnej sadzby.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo

porušené právo na obhajobu) prokurátor uviedol, že v podanom dovolaní nie je uvedená žiadna skutočnosť, o ktorú by obvinený oprel svoj záver. Obvinený L. Z. mal obhajcu počas celého konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie odmietol v zmysle § 382 písm. c/ Trestného poriadku nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia ustanovenia § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), ale súčasne zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, umožňuje oprávneným osobám namietat' zásadné porušenie procesnoprávnych a hmotnoprávnych ustanovení v rozhodnutiach súdov, a to z dôvodov, ktoré sú taxatívne upravené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, že obvinenému bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza:

Pri ukladaní trestu obvinenému súdy prvého a druhého stupňa postupovali správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti súvisiace s uložením trestu odňatia slobody boli aj predmetom odvolania obvineného. Preto najvyšší súd poukazuje najmä na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline na str. 6 až 8 a plne sa s ním stotožňuje. V súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prvostupňový súd veľmi podrobne rozviedol v rozsudku na str. 4 až 7 i predchádzajúce odsúdenia obvineného L. Z.. Zhodnotil doterajší život obvineného a jeho súčasný postoj k spáchaným trestným činom. Obvinený je recidivistom, ktorú skutočnosť okresný súd správne zohľadnil pri určovaní druhu a výmery trestu ako priťažujúcu okolnosť ( § 37 písm. m/ Trestného zákona ). Okresný súd postupoval správne aj v tom prípade, keď okolnosť, že obvinený spáchal viac trestných činov, nehodnotil zároveň ako priťažujúcu v zmysle § 37 písm. h/ Trestného zákona, pretože by tak došlo k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti a duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Súd nezistil pri určení výmery trestu žiadne poľahčujúce okolnosti. Za tri spáchané úmyselné trestné činy obvinenému tak uložil úhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona; podľa ktorého ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. V danom prípade najprísnejšie trestným činom bol zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý Trestný zákon ustanovuje trestnú sadzbu 7 až 12 rokov. Okresný súd ukladal obvinenému trest odňatia slobody v rozpätí trestnej sadzby 7 až 16 rokov. Vzhľadom na takto upravenú výmeru trestnej sadzby okresný súd v súlade so zákonom použil ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona (t.j. nesprísnil trestnú sadzbu prihliadnutím na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností).

Čo sa týka argumentácie obvineného, že súd mu uložil neprimerane vysoký trest vo výmere 12 rokov ako v pôvodnom konaní, keď mu bol trest ukladaný za použitia asperačnej zásady, najvyšší súd poznamenáva, že táto skutočnosť nie je spôsobilá úspešne naplniť dovolací dôvod podľa písm. h § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku možno rozhodnutie (úspešne) napadnúť, len ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. V posudzovanom prípade sa však o takúto situáciu nejedná. Obvinenému bol uložený druh trestu, ktorý zákon umožňuje uložiť pre trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného a tiež aj v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku naplnený nebol.

Ďalší dovolací dôvod obvineného sa týkal porušenia jeho práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Dovolacím dôvodom podľa tohto ustanovenia je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku; ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Obvinený L. Z. v podanom dovolaní neuviedol ani jednu relevantnú skutočnosť, ktorá by preukazovala, že v posudzovanom prípade bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

Dovolací súd konštatuje, že obvinený mal počas celého konania obhajcov, ktorých neustále menil (JUDr. Anna Mozolíková, JUDr. Rudolf Blendovský, JUDr. Miroslav Stopka, JUDr. Stanislav Záhumenský, Mgr. Michal Mozolík). Po povolení obnovy konania bol obvinenému opatrením Okresného súdu Čadca z 3. marca 2014, sp. zn. 2T/70/2006, ustanovený obhajca JUDr. Milan Výsocký. Z uvedeného vyplýva, že obhajovacie práva obvineného boli v plnom rozsahu zabezpečené.

Najvyšší súd po preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Záverom dovolací súd poznamenáva, že v konaní pred povolením obnovy konania obvinený podal dovolanie z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Trestného poriadku, ktoré bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tdo 42/2010, odmietnuté podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku. Následne podal dovolanie z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku, ktoré bolo rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tdo 72/2012, odmietnuté podľa § 382 písm. d/ Trestného poriadku.

Z uvedeného je zrejmé, že námietky obvineného nenapĺňajú dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku ani po povolení obnovy konania, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.